

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. — ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 129

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΓ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Έτησία	δρ. 15.—	Έξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	>	> 20.—	> 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	>	Δολ. 4.—	> Δολ. 2

ΜΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάκται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνωστότεροι των Έλλήνων δημοσιογράφων.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΩΤΕΡΑ ΟΙΓΗΜΑΤΑ
ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ

—Ω! μιά φωνή, μιά φωνή γιά να φωνάξω! Πόε

Κάτω στά ύπογεια τού 'Ιεροζετασερίου τής Σαραγώζας, καποιο παλιό βραδάκι, ο σεβασμιώτατος Πέντρο 'Αρμουεζ ντ' 'Εσπιλά, ήγουμενος τών δομινικανών τής Σεγκόβας, τρίτος Μέγας-'Ιεροζεταστής τής 'Ισπανίας, μαζί μ' ένα αρχιμωσανιότη πλάι του και δύο όφφικιούχους τής 'Εργίς 'Εξετάσεως μπροστά, που κρατούσαν δύο φαναρία, κατέβηκε σε μιά ύπαιθρο, μυστηριώδη φυλακή. 'Η κλειδωνιά μιανής σιδερένιας πόρτας έβριζε μπήκαν σ' ένα πιγνηρό κελλάι, όπου τό άρρωσάκι-κο φώς μόλις άφηνε να διακρίνωται, ανάμεσα σε δύο κοίχους, ένα βαβυλιέτο μαυρισμένο άπ' τό αίμα, μιά πυροσαΐά, μιά στάμνα. Πάνω σ' ένα βρωμιμένο άχερόστρωμα, δεμμένο με δυό άλυσόιδες, μιά άπ' τό λαίμο κι' άλλη υπό τό πόδια, βρισκόταν καθισμένος, άγριμεμένος, ένας άνορας με τά κρεατά τών κουρελιασμένα, ήλικίας που δε μπορούσε πιά να ορισηθ.

'Ο φιλακομένος αυτός δεν ήταν άλλος άπ' τό ραββίνο 'Ασορ 'Απαρκαμπελ, 'Εβραϊόν άπ' την 'Αραγώνα, κατηγορούμενο τάχα γιά τοκογλυφία κι' άσπλαχνία τών φτωχών, σ' αλήθεια όμως γιάς 'Ήσαν άλλόστους. 'Εδώ κι' ένα χρόνο κάθε μέρα τόν έβρναν στο βασανιστήριο. Μά ή «υπόλοιός τόν» ήταν τόσο που δεν ήθελε ν' άλλαξοποισήση. Γι' αυτό με τά δάκρυα στά μάτια, στή σκεπή ότι αυτή ή άλόγητη ψυχή δε δάβρισκε τή σωτηρία, ο αιδεσιμώτατος ήρσουότης Πέντρο 'Αρμουεζ ντ' 'Εσπιλά, εοίμοσε το ραββίνο που έστρεμυλλάιζε κι' έτσι του μίλησε:

—Τέκνον μου, αγάλλου, ότι ήγγικεν ή ώρα τής λυτρώσεώς σου. 'Εάν, ενάπιοι τής τόσης έπιμνήης σου, επέστρεψα, στενάζων, να χρησημοποιηθών βασανιστήρια, τό αδελφικόν μου έργον τού σωφρονισμού έχει τά όριά του. Νύν εις τόν Θεον μόνον άποκειται εν τή άτελευτητή μακροθυμίαι μου, να σώση την ψυχήν σου. 'Ισως ή θεία πρόνοια σε φωτισή την ύσάτην στιγμήν! 'Ορεψίομεν να έλπίσωμεν! 'Υπαρούμεν παραδείγματα... Εΐδες—Κοιμού τη νύκτα ταύτην εν ειρήνη. Αύριον θα μεταδίσχης τού δλοκατωμένου: δηλαδή έκ-ετυθής εις τών έξελαστήριον τροχόν, κάθωντες τού όποιου ανάπτει πυρά, την αιωνίαν Φλόγα συμβολίζουσα: δεν καιε ή εξ άποστάσεως, τό γνωρίζεις, τέκνον μου, και ο θάνατος βραδύνει τουλάχιστον δύο ώρας (πολλάκις τρείς) να επέλθη, λόφ τών παγομένων επιθεμάτων, διά τών όποιων φροντισίμων να προφυλάσσουμεν τό μέσοπον και την καρδίαν τών δλοκατωμένων. Θα εΐσδες μόνον τεσσαράκοντα τρείς. Λαβε άπ' όψιν ότι, τοποθετημένος εις την τελευταίαν σειράν, θα έχης τόν καιρόν να ευκαλεσηθής τόν Θεόν, δια να τού προσφέρει τό βάπτισμα αυτό τού πυρός, δηλονότι τού 'Αγιού Πνεύματος. 'Ελπίζε ούν επί την θείαν φώτισιν και κοιμού.

'Αμα τέλειωσε τού λόγου του ο ντόν 'Αρ-πουεζ, έβνεψε να λύσουν τής άλυσόιδες τού δύστηχον, τόν έφίλησε τρυφερά. 'Υστερα τόν έφίλησε ο αρχιμωσανιότης, παρακαλάοντας τον σιγανά να τού συχωρήση τά μαρτυρία που τού έκανε γιά να τού σώση τήν ψυχή. Τελευταίον τόν φίλησαν άμίλητοι οι δύο όφφικιούχοι. 'Η Ιεροτελεστία ετέλειωσε, ο φυλακισμένος έβνεψε πάλι μόνος κι' άηπλισμένος στά σκοτιάδια.

'Ο ραββίνος, με τό στόμα ξερό, με την όψι άπορλιμωμένη από τούς πόνους, κτύπαε άκαθόριστα την πορτα τήν κλειστή. —«Κλειστή;...» Μά ή αν σ' αλήθεια κλειστή; Τότε πώς, ακούγοντας τά βήματα τους να ορβούν, πώς είχε δη μιά άχτίδα μιούοβουστη, πεθαμένη να φιλιεράχη στά σκοτιάδια τού κελλιού του; 'Από που έμπήκε ή άχτίδ' αυτή τών φαναριών τών όφφικιούχων; 'Ετσι τάχα να τούχε φαγή; 'Η μήπως κι' άφινε καμιά χαράμαδα ή πόρτα; Σώθηκε ως αυτήν και σιγά σιγά, με μίριες προφυλάξεις πέρας τό ένα δάχτυλό του στή χαραμάδα, τράβηξε τό ένα ποριόφυλλο προς τά μέσα... 'Ω, θαύμα! 'Από άπορσίειας δίχως άλλο τού κλειδούχου, τό μάνταλο δεν είχε πιάσει καλά κι' ή πόρτα είχε μείνει ξεκλειδωτή... 'Ω, θαύμα!...
'Ο ραββίνο έβριζε μιά ματιά προς τά έξω. Στο κίτρινο, μονηλιασμένο σκοτιάδι, διέκρινε πρόμας πρώρα ένα ήμικύκλιο άπό τοίχου; ζωμιένους κι' άντικριου τού πέντ' Ξηη πέτρινα σκαλιά, ένα είδος μαυρός πόστας που έβγανε σ' ένα διάδρομο σκοτεινόν. Σέροντας δλοένα έφθασε ως εκεί. Να, ένας διάδρομος, μά πόσο μακρός! Κι' ούτε μιά πόρτα δε μπόρεσε να διακρίνη στο λιγοθυμισμένο φώς τών φανα-

ρίων που αΐαδι κρέμονταν άπ' τούς θόλους του. Λιγοστοί φεγγίτες μοναχά στους τοίχους, θαμπόφωτοι, με κάγκλα σταυρωτά. 'Όμως, ποιός ξέρει, ίσως εκει στό βάθος ναύρισε την πορτα τής σωτηρίας του. Γραπώθηκε σ' αυτή την έλπίδα μ' έπιμονή, γιάς 'Ήσαν ή τελευταία του. Κι' άρχισε τού δρόμο του σύρριζα σόν τοίχο, γιά να τόν προστατεύη τό σκοτάδι. Οι πέτρες και τό χρωμα γρατσουνίζαν τής πληγής του, μά κρατιόταν να μη φωνάξη. Και προχωρούσε οςεροντας μηδά μπόροσος να σταθί όρθός στά πόδια του; 'Όστε κι' αυτός δεν ήξερε: είχε ξεουνηθίσει πιά να περπατή.

Ξαφνικά, κάποια βήματα που εοίμωναν, άντίζουναν σίους ψηλούς θόλους. Μιά τρομάρα τόν έπιωσε, ή αγανάτι τόν έπινε; ή ματιά του σκοτεινέισσε. Πάει! Δίχως άλλο ήταν χαμένος! Ρίχτηκε σε μιά γουβιά τού πόρχου, συμπασύθηκε όσο μπόροσος κι' έπεριμένε, μισοπεθαμένος. 'Ήταν ένας όφφικιούχος βιαστικός. Προστέραςος γρήγορα, με την κουκούλα κατεβασμένη, με μιά ταλνάλια τεράσια στή χέρι κι' έχάθηκε στό βάθος. Δεν τόν είχε πάρει χαμπάρι, κι' όμως ή τρομαρά του κράτησε τό ραββίνο εκει στή γουβιά του κοντά μιά ώρα. Δε μπόροσος να κινηθί. 'Όμως ή έλπίδα τού φημίσιος πάλι τό γλυκόηστραγοίδι στήν ψυχή, τούδαεε δύναμη καινοσηγία, και ξεναόριχο τού δρόμο του. 'Εξαντλημένος από τούς πόνους και την πείνα και την άγωνία, προχωρούσε πάντα με κόπο. Μ' αυτό τό διάδρομος δεν έβλεπε να τελειώση ποτέ. Κι' όλο προχωρούσε με την έλπίδα ναύρη μιά πόρτα σστηρίας.

—Ω, ά! Νά που καινοσηγία βήματα άντηχούν. 'Ήσαν δυό Ιεροζετασταί με τά μακρυά ράσια, που προχωρούσαν προς τό μέρος του, άργά, κουρνελάοντας. 'Ο ραββίνος έχασε και την τελευταία τούν έλπίδα. 'Εκλεισε τά μάτια, σάν γιά να μην ιδθί τό θάνατο που προχωρούσε κατεπάνω του. Οι δυό Ιεροζετασταί, σάν έφθασαγ δίπλα, σάτήναη-τυχαίως δίχως άλλο όπως κοντοστεικονάτη δυό άνδρακοι που συζητούνε. 'Ο ένας άπ' αυτούς, που κρατούσε φανάρι στό χέρι, είχε σταθί άντικριου του. 'Ο ραββίνο, άκίνητος, κρητάοντας την αναπόλη τού, τού έμνησ ν' ανοίξη τά μάτια κι' εΐδες τόν Ιεροζεταστή ή τού ρίχην ματιές, που δεν κατάλαβε τί ήθελαν να πουν. Καί στή ματιές αυτές, ο δύστυχος νόμιζε πώς ένοιθεε καιτες τανάλλες να τού διακόνουν τής σάρκας τί; ή τόν ξεναπήγανον πάλι στή φυλακή, τά ξεναόριχζαν τά μαρτύρια, τρομερά-ερα θώρα, γιά τιμωρία του; Τά νεύρα του εσφιγγόνταν, αϊ τρίχες του είχαν σηκαθί όρθές. Κι' όμως, παράξενο!, ο Ιεροζεταστής έφανόνταν να μην τόν βλέπει. Σάν άνθρωςπος, που άφωσιμώμενος στή συζήτησι, κινάξη κάπ, χωρίς να καταλαβαίνη τί κινάει. 'Όσο δεν τόν ελχιν καταλάβει; 'Ετσι φαινόταν, γιάι σε λίγες στιγμές οι δυό Ιεροζετασταί ξεκίνησαν πάλι τράβηκτας τό δρόμο τους. Σώθηκε! Δεν τόν ελχιν ιδθί! Καί ξεκίνησε πάλι οςεροντας... Σε λίγο ο άρρις τόν χτύπησε στό πρόσωπο... Βρισκόταν μπροστά σε μιά πόρτα μισανογμένη. Την τράβηξε κι' ή πόρτα άνοιξε σιωπηλή. Σήκωσε τό κεφάλι κι' εΐδες τόν σύρανο, τόν άνοιξάτιμο σύρανο με τ' άστρα, που ένα χρόνο είχε να δη.

—'Αλληλούϊα!... μουρωβόρισε, γεμίζοντας τό στήθος του με τόν καθαρόν άέρα του ύ-παίθρου. 'Η έλευθέρια ή ζωή τού χαμογελάουσαν. 'Αλληλούϊα! Πέροσε σόν κήπο, σηκώθηκε στα πόδια του, με μιά υπεράτη προσάθεα και τράβηξε προς τό χαμηλό τοίχο. Σάν έφρασε όμως ως τή μέση τού κήπου, εΐδες έναν ίσκιω να παρουσιάζεται μπροστά του. Καί τά πρώτα του ίσκιου αυτού να τόν άγκυαλιούν στοργικά. Σήκωσε τά μάτια κι' ο φρίχη! Δεν ήταν ίσκιος; ήταν ο μέγας Ιεροζεταστής, ο ίδιος ντόν Πέντρο που τόν άγκυαλιάζε, με χοντάρι δάκρυα στα μάτια, σάν τόν πατέρα που ξεναβόρσκει τόν άπολωλότα.

—Πώς τέκνον μου! Την παραμονή τής ή-μέρας που ίσως θά βρήθς τήν σωτηρίαν σου, ήθελήσαε να μης άρπήσης!...
Και τότε μόνο ο ραββίνο εκανάλαβε πώς όλ' αυτά ήταν ακυροθετημένα, οΐξεκλειδωτες πόρτες, ή άπροσέξια τών Ιεροζεταστών, όλα, όλα είχαν γίνει είπίθετες, γιά να τόν υποβά-λουν στο Μάρτύριο τής 'Ελπίδος, τό τρομερότερο μαρτύριο που είχε έπινοήσει ή μαύρη 'Ιερά 'Εξετασις.

('Από τά «Συλλογή Διηγήματα» τού Comte de Villard de P' Isle-Adam) Μετάφρασις ΔΗΜ. ΓΕΝ.

—Κάλο εινε να λες την αλήθεια, αλλά και να ένεργήθς έτσι όπως πάντοτε να μπόρής να τήν λές.
'Αθήνα. Μάρτης 1921. Βαγγέλης Φάντης

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΒΡΑΔΥ Σ' ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ

Γαληνεμένη, ξάστερη, γαλάζια πέρα ως πέρα, κρουσάλλη απ' τόν δροθρο της ως τόν έπικρινό της, κι' είχε πανέμοιρη και τ' άρχο γρησο φεγγάρι ή μίρα κι' άργουαζίδουε άγρυπνο κι' αυτό σόν σύρανο της.

Τώρα άποκάτω άπ' τά βονά τά θεϊκά πουδουκώσα μαζώσαν τά κοπάδια τους άπ' τά μβάρδια οι στάνες, τού κίμπον τά μικρόποια σασιόπασα θολύσεσ, τίστερηρούμια τού χαροιδου κι' αυλές τους μετρήσεσ.

Πλήθος οι όλόχρασε φωνές: κι' εδούσαν λίγο-λίγο κίποια τζιτζιλια μοναχά λαλούν και προς τ' άμπέλια κάποιες κοπιλλεξενοαστες, γυροώντας άπ' τόν τρύφο, σκορπάνε άκόμα τόν έρμα τά δροσερά τους γέλια.

—'Ω! σάν άρχίλη φωνή μου γιά πάντα να νικηώθη, δε θέλω τά ξεροφυλλά να τρεμωτρηουνηζούν στή όρμη μου, κι' άπάνω μου ο άφρανεμίνο κίλων με' ένα βραχόν παράνομο να με κλονητζιζούν.

Θάλω τό βράδυ που θαρθη να μ' άγκαλίση, ναε ελρηνικό σάν τ' αγαθή, σάν τ' άγιο ένδοθο βράδυ, πώς πέφτ' ή νύχτα τά τρελλά τζιτζιλια να ξεγυρτάε και να μολύνε γιά τά φως μιά μέσα τόν σιοτάδι.

Θέλω οι θαμικές μου θύμωρεσ στήβάθος ναπερνουθε σάν τής κοπιλλεσε τού χωριού κι' εκείνες, νάχω γυροε στή γορήν έληρά μας να γυροκ σκροτίζε ν' άρολιουθε τά γέλια τους άπ' τής ζώης μακουά τό πανηγύρι...
ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
Τοδνγκ - χουάν - φούνγκ

Μικρό'νε τ' άνθος ήγγι-χουά κι' όμως θοράο πόσο! άνοιγει μόν' στό Τούγκ-τσοφ-φού τό μοσχοπέταλά του και τ' άνοιχτάε τ' άνθιο αυτό και μετά δύσπρερά του.

Και τόν καΐμο του τούπουλί λέει σ' άνθος ποιηγέλας κι' εινε τ' άνθάκι κόκκινο, κόκκινο τού πουλάκι και δε γυινάει καιτις καλά, μάκι σάν τά τριάη, άν κελαιδάη τ' άνθος ή αν τού πουλί 'νε άνθάκι.

Την ιδίαν ώρα τό πουλί και τ' άνθος έγεννηθη, κι' δια δροσουλά δημεριε τά μοσχοπαναίταίε τό κόκκινο ταρκάκι αυτό μιά άγάλη έχει σάν στήθη, μά σάν πεδύγη τ' άνθος πιά και τό πουλί πεθαίνει.

Στ' άνθος άπάνω, ποδύβουσε και πάλι ή δημοφιλία του, θά θηναί γέγηθ ή κεφαλή, να πέψουν τά σπέρα τό. Καί θάθαεε καθε κρηδιά, που άγάπη λυγαράε, ν' άγάπας καθώς αυά κι' ετσι να ξενογή!

Louis Bouilhet

“ΔΙΓΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΚΑ”

Μάνα! Γιά πέ μου, έπέροσε ποτέσ άπ' τόν νου σου, εινε πιά νόμιμα εγγερεσ σ' άγυαλια τού καιου σου, πώς με τις γλίκεσ που έβνεπεσ, στή φός; τού λυγαρισού μά δύστυχη ετοιμάσε; τή γένα ενος παιδιού σου;

Με γίνηρεσ, με βούξαεε κι' ήταν κρηφή χαρά σου να τό θωρήε π' ώρίμαεε τό φροδο τό ζωατό σου και τώρα, να, περαίνου και κεινο πάγως νάνε. Σά μ' έθαφωε, τί μ' έβγαζεε μέσα π' όλην κοιλιά σου;

Μικρό παιδί σάν ήμουνα, ήταν ή προσευχή μου: ενά' ή μαμά, Θε μου, καλά, να'ε πάντα μαζί μου! Μά τώρα όπου ενουοια σάν τί 'νε ή ζωή γιά μένα μόνο νοιάζουμαι και τό ήμερο ψυμ! μου...

Τό άδιο πώς εινε χιές τό βλέπο τόσο καθαρά. Κι' λέει ο χροόνος σάν νηλοισ μέσα σ' αλάλια τάναοσά. Μιά μέρα θά βροθη νεκρός δίχως να καταλάβη, δίχως να νοιώσω μιά στιγμή μ' όσ' ή ζωή μου τήχαρά.

Σά θάσθη ή ώρα ή γραφή που θά σθη ή ζωή μου; άπ' τό κομπι θά χωρισθίε γιά πάντα σ' όψιν ψυχή μου. Χάμα θά γνην τού κομπι. Κι' ένα σταμί άπ' τό χρωμα και μ' άπ' τό σταμί κρησθι θά πίνουε... 'Αλοι μου!...

Μιά που σόν κόσμο βούθηχα χωρίς να ξερω πώς κι' όστε γρωσίζω τής ζωής ποίε ενος σκοπίε, γιά τήν ψυχή τί νοιάζουμαι κι' ετ'ε γιά τό κομπι μου! Πίνο κρησθι μ' έμ' έντιχη, κι' ετ' ειναι και φρωξός...
'Αθήνα-1921, Τηλέμαχος Παντελίδης

ΙΑΝΤΑ

Σ' εμέ ή ζωή, κι' ο θάνατος σε όένα! Γερός κι' άνάπνεα τού πονέντε γύρω βαθειά σόδ δροσιόμοσ θείο του μύρο. Κι' άρρωσθηόου, άπ' τή δούσπονια χταιμασιόμα τά στήθια σου, λιγούρηχα, κίμενα.

Και μόδπεσ μιά φωνα: Καλέ μου έχειρο-τέρεψα! πώς με σφίγγε ο βήχας! σείερω τ' άγέρι έντός μου: θά πεθάνω ώριμένα! Και μιάν αύη, τής άνοιξής άουγούλα, πουχαμε πάλι μαζί σε μιά εκκλησούλα, στεφάνι λατρειού σε θεία ροχούλα, μεσόκαμπη, που άγέρας τή φροσουάν άπ' όλες τής μεριές και τραγουδοσαν, να ξεψυχάεσ ό άνεμοσε σε θωροδοσαν.

—Τι να κάνω λοιπόν, ειπε, γιά να μάθο άν τό έγκλημά σου εινε τόσο μεγάλο κι' αν

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
Η ΜΑΗΤΡΙΑ

'Η ώμορφη έσωτερική μαθητρία τής χο-λές τών Καλοκαιριών εννε πουδή άνήνοχη εξ-αίτιας μιάς άμαρτίας που έχει κάνει. Την νύχτα δεν κοιμάται πιά, τή μέρα δε γελά, τόσο ή μετάνοια την παράξει, μοιάζει μεσ σόδ λευκό-μαυρο φορεμά της, με χελιδόνι πληγωμένο που οςερντάει μη μπόρωστας να πειάξη τή χεΐλη της εινε σάν τριαντάφυλλο που μαυρύνου, τά μάτια της εινε δυό λουλουδια σκε-πασμένα από τή δροσιά τών δακρύων. Τέλος πασαμυλλώντας μόνη της λέει πώς δε θά ξε-ναυη ή τή ηρώα της παρά άφου εξομολο-γηθί τό τρομερο της σφάμα.

Κι' όταν βήκε τού μεσημέρι άπ' την τάξη, φορώντας άκόμα στο λαίμο τό μικρό σάκκο της μαθήτριας, όπου ταλαντευόταν ή πλάκα και τό μολύρι, πήγε σόδ παρεκλήθισι γιά να εξομολογηθί σόδ νεαρό πνευματικό τού μο-ναστήριού.

—Σ' ακούω, κόρη μου.
Δεν έχει τό ύψος που φοβήζει. Τά άσπρα του χέρια, κόνουν τή χειρονομία μιάς χαιδευ-τικής εδούλας: κάποια λάμηη στοργική πε-τιεται κάτω άπ' τά ματόκλαδα τών βλεφάρων που ήταν χαμηλωμένα ελαφρά και, κατωκα-κίνος, λίγο φουσκωμένες, μεσ τά σγουρά του μαλλιά, φανιάζει σάν χερσοβίμ ντυμένο ένα μακρύ μαύρο φορεμα.

Κάησε: έδωκε θάρρος στή μετανομημένη με μιά φωνή συμπαθητική, που ή γλυσια της εινε σάν χάδι.

—'Αλλοίμονο! Είμαι πάτερ μου, πολυ ένο-χη κ' ή άμαρτία μου πρέπει ναίαι πολυ θα-νασιμη.
'Η επείκειαια τού Θεου, κόρη μου, ειναι άπειρη.

—'Αραγε ειναι δυνατό να με συχωρήση; Κι' άρχισε με τέτοια λόγια την εξομολογή-σιν τού σμάλματός της.

—Ήταν την περασμένη βδομάδα. Είχα πάη να περάσω τή μέρα μου στήν έπανλι τού θείου μου τού δικαστή. Περατοόσα μόνη σόν κήπο κυτιάντας τά λουλουδια, άκουοτας τά πουλιά. 'Ο ήλιος ήταν τόσο καυστικός ώστε εννοουθα παντοϋ, ήνω σόδ δέρμα, κάτω άπ' τά ρούχα μου μιά ξεαφή άνυποφορη να με τυλίγη, σάν να φοροόσα ένα πύρινο που-κάμισο. Δε σκεπτιόμουν άσημα πράματα— άφου δε σκεπτιόμουν καθόλου—άλλ' ήμου συγκαμημένη, άνηογη, σάν να βρισκόμουν στα πρόθηρα ενός κινδύνου: κι' από λίγες στιγμές δε μπόροσα να ξεκολλήσω τά μάτια από δύο μικρά σπουρνιγίακια που άκολουθοϋ-σαν τό ένα τό άλλο καθώς εφερευοϋσαν. Ξαφνικά σταμάτησα. Μπροστά μου, ένα νεαρό παιδί με τό κεραλι σή σιά, ήταν ξεπλω-μένο με τήν πρασιναδά κάτω από μιάν άνθη-μένη μηλιά. 'Αγανώρισα τό γυό τού θείου μου, εινε μαθητή δεκαεξη χρονώ. Δε με είχε δη όταν ήρθα, κοιμώταν. 'Ήταν ώμορφος σάν κοριτάκι με τ' όλόχλωμο πρόσωπο τού τό μ-σάνουνο στόμα του φανάζε σάν τριαντά-φυλλο που είχε πέση πάνω στή μορφή του. Πλησιασα, κυτιάντας τόν κάπτα κι' έσκυφα λίγο, κρινόντας πώς ήταν πιά γλυκός σάν τόν έβλεπα από κοντά.

'Αλλά δε μπόροσε να πη πιεότερα. Τ' ανα-φυλλητά της έκοψαν την όμπλια, τόσο νερε-πότανε ή μικροούλα, γιά κεινο που έπερεπε να εξομολογηθί. Προσάθησα να συνάβη, να πάρη θάρρος: άδικα. Τέλος γύρισε άπ' την άλλη κι' άρχισε να κλαίη χόνοντας θερηά δά-κρυα με τό κεφάλι άνάμεσα στα χέρια.

—Και όμως ειπε ο εξομολόγος, δε μπόρω να κρηνω ένα σφάμα που δε μου όμολογούν, ούτε να συχωρήσω μιάν άμαρτία που δεν ξερω.

Έντυχως βρισκεται ένα μέσο που μαθαίνου-ται τά πράματα χωρίς να μεγαλώνη ή δειλία τής μετανοήσεως.
—Δεν έχεις, τής ειπε, ό,τι χρειάζεται γιά να γραψής;
—Βεβαίαι, ειπε εκείνη, μιά πλάκα κ' ένα κοντύλι.

—'Ωραία. 'Αν δεν τολμάς να μιλήσης, φαν-τάζομαι πώς θα τολμήσης τουλάχιστο να χά-ράξεις τή σκεψη σου. Γράψε λοιπόν, κ' έχω τά σρέψωμ τό κεφάλι από κεΐ γιά να μην ντραπήε καθόλου.

'Εκείνη συνάνεσε άμέσως, κι' άρχισε να γραφή την εξομολόγησιν της, δίχως να πάση τά κλαίη. 'Όταν τελειώσε, τένωσε την πλάκα σόδ νεο πνευματικό, μ' ένα χέρι που έτρεψε, κρηβόντας τό μέτωπο πίσω άπ' τό μαντίκι.

'Αλλά ο πνευματικός δε μπόρεσε να δια-βάση τίς λέξεις που εκείνη είχε χαράξει: τά δάκρυά της ελχαν σβόσει ό,τι έγραφε.
—Τι να κάνω λοιπόν, ειπε, γιά να μάθο

ο σύρανος πρέπει να σε συχωρήση; Σ' αυτά τά λόγια εινε κλωμή, τρέμοντας στήν ιδέα πώς δε θά συχωρεθί και ξεναό-χιος τό ώμορφο κλάμα της σε τέτοιο σμημο που εκεινος την λυτήρηε πραγματικά.
—Μην άπελπίζουαι, κόρη μου. Δε χάθηκε κάθε έλπίδα και ο Θεος μου έμπνέει άκόμα μιά ιδέα. 'Εκεινο που δε μπόρεεις να με χά-νεις ούτε ν' άκούσας, ούτε να διαβάσω, μπόρεεις σου, σκέφου... 'Η άμαρτία σου εινε δυνατόν να εκφρασθί με χειρονομίες...
—'Αλλοίμονο, ναι, πάτερ μου!
—Θαύματα! Θά ξεπλωθώ λοιπόν πάνω σόδ μαγόκο, όπως ήταν ο γυός τού δικα-στοϋ, θά προσποιηθώ πώς κοιμουμαι και γιά να καταλάβω σ' όλα τά σμημα τά σφάμα σου, θά κάνης μαζί μου ό,τι έκανες μαζί του.
—Δε θά τολμήσω ποτέ!
—Αυτή τή φορά, κόρη μου, σε διατάσω να τολμήσης. Κ' έπειτα δε θά νοιάσης καμ-μιά ντροπή, άφου δε θ' άνοιξω καθόλου τά μάτια.
Κοντοστάθηκε ένα λεπτό διατάζοντας, αλλά σόδ τέλος υποτάχθηκε, συναίνεσε. 'Όλα καλ-λίτερα, παρά να μιλήση. 'Εκεινος είχε ξε-πλωθί κι' όλας, άπάνω σόδ μαγόκο και με τό κεραλί σσηοικμένο σόν τοίχο, τά μάτια κλειστά, ρήθισε:
—'Ετσι ήταν κι' ο εξαδελφός σου;
—Ναι, άκριβώς.
—'Εξομολόγησιν λοιπόν τώρα, κόρη μου. Τότε εκείνη πλησίασε ανατριχίζοντας, κύ-ταζε, έσκυψε λίγο, κτύπαε άκόμα, σκεήτηε πώς και τό στόμα τού νεου εξομολόγου έμοιαζε με τριαντάφυλλο που είχε πέσει πάνω σόδ πρόσωπο τού και τό σκέπασε μ' ένα φιλι.
—'Επειτα; ρήθισε ο πνευματικός.
—Μά αυτό ήταν όλο, πάτερ μου, σίς θο-κίζομαι πώς αυτό ήταν όλο! 'Επειτα άρχισα να τρέχω τρομαγμένα άνάμεσα σόν κήπο. Τό άμαρτημά μου δεν εινε τρομερό;
—'Εξαορτίται. 'Η άμαρτία που έκανες λέ-γεται φιλημα. 'Αλλά ύπάχουν φιλήματα δια-φόρων ειδών. 'Αλλα εινε πολυ ένοχη, άλλα πάλι πολυ άθώα.
—'Ω! μου δίνετε έλπίδα. Τό δικό μου δεν ήταν ίσως άπ' τά ένοχη, πάτερ μου.
—Αυτό ακριβώς δε μπόρω δ' ξεχωρίσω γιά την ώρα με βεβαιότητα. Δέν βρήκα τόν κηρο να μελετήσω άκριτά τό ζήτημα. Εινε καλό, γιά τό συμφέρον της αλήθειας και γιά τή σω-τηρία σου, ή άπόπειρα να εναντινη.
—'Όπως σ' ες άρέσει, τού άποκρίθησε.
Γιά δεύτερη φορά έσκυψε και τόνε φίλησε.
—Εινε πιθανόν, ειπε εκεινος, τυτερα από λίγη σιωπή, αυτό τό φιλημα να μην ήταν έν-τελώς άμαρτωλό, δε μπόρω όμως να βε-βαιώσω πώς ήταν όλοτέλα άθώο.
—Πιστεύετς ήνω χρειάζεται μιά άκόμα φορά;
—'Αλήθεια, μου φαίνεται.
—Κλειστε λοιπόν τά μάτια σας, πάτερ μου.
—Φρόντισε όμως, γιά να καταλάβω καλά, να κολλήσης τό στόμα σου σόδ δικό μου πιεό-τερο ώρα, πολυ πιεότερη.
—Πολυ ένχαριστός.
'Εσκυψε, κόλλησε τά χεΐλη της, τά κόλλησε πιά σφιχα, με μιάν άγγή κι' άτέλειωτην ή-δοθη. Τόσο, που σόδ τέλος τό κονδυοτι τού παρεκκλησιοϋ χτύπησε δυνατά, καλώντας τής μαθήτριας σόν έσπερνό.
—Πήγαινε, κόρη μου, ειπαι συχωρημένη, ειπε οσραρά ο νεαρός πνευματικός. Είμαι δλοτέλα πεισμένος. Τό σφάμα σου ήταν σγυ-λωροθ' σόδ επύβαλλο γιά μόνη τιμωρία να χωρηθί τά χεΐλιόια σου με λίγον άγιασμό.
—'Ω! τί ευτυχία! φώναζε χτυπώντας τά χέρια.
—Πήγαινε, σου λέό! κι' αν καμιά φορά πέσης σε καμιά άμαρτία πιά βαρειά, ειπε με τό γυό τού δικαστή, ειπε με κανέναν άλλο, μη λειψής ναύρησ να εξομολογηθής σε μένα, άφου ειναι τόσο δεληθ, θά είμαι έτοιμος και πρόσθυμος να σ' άκούσω με τόν ίδιο τρόπο... (Μετάφρ. Γιάννη Πανταζή) CATULLE MENDES

Ο Γιάγκος Μαρκος ήταν ένας εξαίρετος άν-θρωπος, αλλά είχε τό ελάττωμα να άπατά τή γυναίκα του, και, καθώς θά ιδούμε έκανε πολυ άσχημα, γιάι άργά ή γρηγορα, όλα πληρώνονταν σ' αυτό τον κόσμο.
—Μαζί με ένα του λάθος να έχη έρω-μένη, έκανε και άλλο ο Γιάγκος, να συστηθί σ' αυτήν τόν αδελφό του φίλο Σπύρο, ένα πολυ κακό ύποκείμενο. Πρέπει να σίς πώ-οι ή μαϊτρέσας τού Γιάγκου ήταν μιά χει-ρομένη γυναικούλα, που δεν άργησε να κη-νήσθι τόν ένδοξο τού Σπύρου, ο όποτος σάν καλός φίλος τού έρωμένου τής ερωίτητης χονδρικός. Μά ή Στέλλα ήταν μιά κοκκτα καιδέν εννοσος ν' άπατήση τόν έρωμενο της. Μιά μέρα εν τούτοις που ο Σπύρος έπέμενε πολυ, ή Στέλλα τού λέει καθαρά και ξεάστερα.
—'Ακουσε, Σπύρο, θά σου κάνω το χατήρι μόνον όταν μου ύποσχεθής πώς θά κάνης κάτι που θά μου ζήτησω.
—Χωρί να ξευρω τί θά μου ζήτησης;
—Χωρίς.
—'Αδύνατον!
—'Όπως θέλεις, τότε μην έπιμένεις, γιάι μόνον ύπ' αυτόν τόν όρον δέχομαι να...
—'Εστω, τό ύπόσχομαι.
—Λοιπόν, θά με πεις σόδ σπήνι τού Γιά-γκου και θά με συπήςης στή γυναίκα του.
—Εισαι τρελή!
—Τό ύποσχεθήκες.
—Μά σκέφου καλά...
—Μόνον όμα τό κάμης θά σ' άνοιξω τήν άγκαλιά μου.
—Μόνον αυτή;
—'Ισως και τίποτε άλλο... μά προηγουμέ-νως πρέπει να με συστήσης στή γυναίκα τού Γιάγκου...
Μά σου έχου ένα τουπέ αυτές οι γυναίκες! Νά μή τά πολυλογοϋσε, ο Σπύρος κατέ-στρωσε τό σχεδόν του. Τό ίδιο άπογευμα ο-ταν ή κ. Μαρκος τόν παρεκλίσε να φαή τό βράδυ μαζί τους, όπως συνήθος ένόησανε, σαν φίλος τού σπιτιού που ήταν, αυτός έπρο-φασίθη ότι τού ήχο αδύνατον, γιάι είχαν έλθει ξαφνικά ή εξαδέλφη τού από τάς Πά-ρας κι' έπρεπε να την συνοδεύση σόδ γε-στωράν.
—Μπιά! και δέντην φέρνετε κι' αυτήν να φάμε όλοι μαζί; λέγει ή γυναίκα τού Γιάγκου.
—Νά σίς δώσω βάρος!
—Δε βαρουμεσαι, βρε αδερφέ, ίουα-ίουα εϋ-χαριστήσι θά μης κάνει να γινώσκουμαι και την εαδέρφη μου, εμβραβιώνει ο Γιάγκος.
—Μά...
—Δεν έχει μά και ξεμά...πετάξου φέρε την μιά στιγμή, καίμεις!
—'Στό κάλιο-κάτι τής γραφής, άφου ο ίδιος με παρακαλεί γιάι να μην τνης φέρω;» έ-σκεφθήκε ο Σπύρος, αυτός ο διαβολεμένος Σπύρος.
Και μετά μισή ώρα εννοοίταε τήν έρω-μένη τού Γιάγκου στή γυναίκα τού Γιάγκου. 'Α! αν ήσαστε από καμιά γυναίκα να βλέ-πατε τά χρώματα που άλλαξε ο Γιάγκος όταν ελδε τή Στέλλα να παρουσιάζεται ως εξα-δέλφη τού φίλου του.
—'Αδελφε θά μου τό πληρώσης! έμουρημό-ρισε με σφιγμένα τά δόντια σόδ αυτί τού Σπύρου.
Αυτός όμως, χωρίς να χάση τήν ψυχραιμία του, τού άπήνησε χαμηλόφωμος:
—Σκαροός, κουτε! Δέν καταλαβαίνεις; 'Η γυναίκα σου είχε κάτι ύποψίες γιά όένα πώς την άπατίσε και γιά να παύση να δε ύποψιά-ζεται την έπαουοισία ως εξαδέλφη μου, αυτην που ένόμιζε γιά έρωμένη σου.
'Ο Γιάγκος την έχαψε αυτή τή δικαιολο-γία και ή συνέχεια εινε ένδοητος. Οι δυό γυναίκες κατηγήσαν άχάριστε φίλες, τσων όστε ο Γιάγκος, με μί βρόσην πιά ευκαρία να βλέπη μόνη την ερωμένη του. Κι' αν έτολ-μούσε να τής κληή κανένα παράνομο, αυτή τόν άπεστούμωσε άμέσως με την απείλη πώς θά τά μαρτυρήθη όλα τής γυναικάς του.
Εινε περιττόν να προσθέσω, ότι ο Σπύρος, αυτός ο διαβολεμένος Σπύρος, ένέμεστωπό τότε εκ περιτροπή-τάκαλλι τσων τής γυναικάς σου και τής ερωμένης τού Γιάγκου, σάν ο καλλί-τερος φίλος του που ήταν. Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ
ΟΛΑ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ...

Την πρώτη φορά μου μίλησε γιά μένα. Τήν δεύτερη, μου μίλησε γιά μάε. Τήν τρίτη, μου μίλησε γιά τόν έναυτό του. Δε θά μου εξαμωλήρη πιά παρά μόνο γιά τόν

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

ΜΕΤ. ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ Δ-ΙΔΙΟΣ ΑΛΕΧ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ίδου και δεκαετίδος μία φορά η «Σφαίρα», όχι βέβαια άπλωσ τήν ποικιλία. Άλλος τρῶπος ἑξοικονομήσεως τῶν «Ἰδιαιτέρων» δὲν ὑπῆρχε, καὶ γὰρ νὰ μὴ πῶνουν πολὺν χρόνον εἰς βάρος τῆς ἄλλης ὅλης τῶν περιοδικῶν, ἀπεφασίσθη νὰ ἐκδοθῆ τὸ εἰδικὸν ἐξοφλιστικὸν παρῶρημα. Καὶ πάλι μὲν καὶ μετὰ βίας ἐχώρησαν σχεδὸν δια τὰ «Ἰδιαιτέρα» ποὺ εἶχαν ληφθῆ μέχρι τῆς προσωπῆς Τρίτης, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τόνωσιν τὴν μεγάλην θυσίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη ἡ Ἱδιοκτησία, γὰρ τὸ παρῶρημα αὐτό. Τὸ ἕξοδος εἶνε ἐρασιεὶον, μὲ τὴν σημερινὴ ἀκρίβεια. Ἔγινε μόνον χάριν τῶν πολεμιστῶν, γὰρ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνταλλαχὴ εἶνε τὸ μόνον ἀνακουφιστικὸν σημεῖον εἰς τραχείας ζῆσιν περὶ αὐτῶν. Καὶ ἂν ἡ «Σφαίρα» δὲν ἐφεύθη τόσον ἐξόδον, φανταζομαι ὅτι οὕτε οὐδ' ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια δὲν φροδοῦν τοῦ κόπου νὰ τοὺς γράφουν ἀπὸ καρδίᾳ εἰς «καρὸν δύο παρήγορα τυφρῶνά λόγια.

28 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου) 28

XV
«Γλυκὸς εἶνε ὁ θάνατος σ' ἐκείνον ποῦ ἀγαπᾷ...»
Lord Byron

Οἱ θεαταὶ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ θεάματος ἐμεῖσαν σὰν χειρονομία ἐπὶ τινος στιγμῆς καὶ ὑστερα ὠρμησαν ὡς ἐκ συμφώνου εἰς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅ ἂν εὗρισκον ἴσως τὸν ἀτυχὴ αὐτοεὐρεῖα ν' ἀναπνεύσῃ ἀκόμη ἀλλ' ἐφθασαν πολὺ ἄργα.

Παρ' ὅλας τὰς ἐρεῖνας τὸν δὲν καθόρθωσαν νὰ εὗρουν τίποτε καὶ δύο δάκρυα ἐβρέχον τὰς ὄχρας παρεῖας τοῦ Γκάλντμα ἐνφ' ἐπιθυμίας : — Θὰ ἐκομματιάσθην ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους ἰδὸν ἐκεῖ θὰ ἔπεσον εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀὐτὸ ἴσως τὰ κῦματα θὰ ξεβράσουν τὸ πτώμα τοῦ...

Ὁ Φίλιππος τοῦ εὐαφίτε τοῦ χέρι καὶ τοῦ ἐπέφερε τὸν βραχίονα, ἐνφ' οἱ ἄλλοι ἀπεκαλύφθησαν μετὰ βλαση ἀνοίγοντες δίοδον διὰ νὰ τοὺς ἀφῆσουν νὰ περάσουν. — Πῶς θὰ τὸ εἰκόμην εἰς τὴν Ντολορεσ... ἐξηκολούθησαν ὁ Γκάλντμα ῥίψαν ἓνα ὑστατόν βλέμμα εἰς τὸ βάραθρον ποὺ ἐνέκλειε τὸν τάφον τοῦ δυστυχῆ πατέρα. Ζεῦρες τὸν ἀγαποῦσε ποὺ γιὰ ἦσαν πάντοτε μαζί ἀπὸ μικροῦ παιδίαν...

Ὁ Φίλιππος εἶχε μελαγχολήσει διὰ μίτς. Μαύροι συλλογισμοὶ ἐβασάνιζαν τὸ μυαλό του καὶ τὸν ἔκρυπε βαρεῖα ἡ σινεΐσις. — Τζῶρτζε — ἐμβύθισεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ φίλου του ἐξ' αἰτίας μὴ ἐκοτώθηκε ἓνας ἄνθρωπος. Ἄν δὲν ἐπαρουσιαζόμην ἐντὸς ὁ Σίγκερτ μετὰ τὴν ἰδέα του θὰ ἐξηκολούθει νὰ εἶνε εὐτυχής...

Ὁ Λώρμα, μελαγχολοῦν καὶ αὐτὸς καὶ σκυθρωπὸς, παρὰ τὴν οὐκείαν τὸν δὲν ἀπὴνησε κατ' ἀρχὰς, ἀλλὰ βλέπον τὴν στενοχωριὰν τοῦ φίλου του ἀπερασιῶς ν' ἀνοιχθῆ τὸ στόμα του : — Ποίος ἤξευρε; — εἶπεν εἰς τὸν ἴδιον χαμηλὸν τὸν ὄρον φωνῆς. — Ἰσως ἦτο γιὰ καλὸ του ποὺ ἐλειψεν ἀπὸ τὴν μέσην... Ἡ ζωὴ εἶνε τόσον οὐκλήρη γιὰ μερικὸς... Μπορεῖ νὰ ἐφεύθηε αὐτὸς περὶ φρόνιμα κ' ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἀπὸ ἐσε, Φίλ. Ἡ ἀγάπη βλεπεῖ εἶνε γιὰ μερικὸς ἀνθρώπους εὐτυχία καὶ γιὰ ἄλλους πάλιν δυστυχία, καταστροφή...

Ἄν ἐγύριζε νὰ κινῆται τὸν φίλον του ὁ Ἔρικτον, θὰ ἐβλεπεν αὐτὴν στιγμήν τὰ γαλλὰν του μάτια δακρυοσπῆρα, ἀλλὰ εὐτυχῶς ἦτο δὲν ἀπεροσημένον ἀπὸ τὰς σκέψεις του καὶ δὲν τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωση οὐτε τὰ λόγια τοῦ Τζῶρτζε, οὐτε ἡ συγκίνησις του.

Εἶνε εὐτύχημα ποὺ δὲν ἐτύχημα τὸ πτώμα, παρετίθησαν ὁ Δυπρέ, γιὰ θὰ ἐσυγκινητο πολὺ ἡ mademoiselle αὐτὸ δὲ ἐβλεπε. Εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἦσαν ἄρεκα, διὰν ἔξωφθα ὁ Λώρμα ἐγύρισε καὶ δειχόν τὸ ὑψηλὸ βουνὸν μετὰ τὸ βάραθρον κάτωθεν αὐτοῦ : — Κυνάεστε! ἀνέκραξε. — Κανένας τάφος δὲν ἦμπορεῖ νὰ εἶχιν τὴν μεγαλοστομίαν αὐτοῦ ἔδω. Μὰ τὴν πῆσιν μου, δὲν θὰ ἦμωνα δυσχεροσημένους ἀνὰ εἰς κ' ἐγὼ ἕναν τέτοιον τάφον! Λέγε, εἰ θέλεις, Φίλιπ, ἀλλὰ ἐξέρω νὰ εἰπῶ ὅ ὁ Σίγκερτ ἐδιέλεξε τὸν ὄρατοῦτον θάνατον. Ὅλοι μας θὰ πεθάνωμε μὴν ἡμέρα, ἀλλὰ ἴσως ἀπὸ μᾶς θ' ἀξιοθῶν νὰ ἔχουν τέτοιο μνημεῖο!

Ὁ Ἔρικτον ἐγύρισε καὶ τὸν ἐκύνταξε μ' ἓνα ἀνήσυχο βλέμμα. — Πῶς μιλεῖς ἔτσι, Τζῶρτζε! τοῦ εἶπε μετ' ἀπερησῆ. Ὅποιοι εἰς ἡμέρας θὰ ἦμπορεῖ νὰ νομίσῃ ὅτι ζῆλευεῖς τὴν τύχην αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου. Καὶ ὁμοῦ δὲν ἔχεις καμμίαν ἀφορμὴ νὰ εἰσαι δυσχεροσημένους ἀπὸ τὴν ζωὴν τὸ μέλλον ἀνοίγεται ἐμπρὸς σου λαμπρόν, εὐτυχισμένον.

— Νομίζεις, ἐστέναξεν ὁ Λώρμα καὶ νὰ ἐκφρασιᾶς τὸν μῆτα τὸν ἐκύνταξαν μελαγχολικά. — Ναί... ἴσως... ἄς τὸ ἐλλίσζωμεν, ὅπως λέγει καὶ ὁ φίλος μας ὁ Δυπρέ : — Espère, enfant, demain et puis demain encore...

Καὶ πρὶν δόσῃ καρὸν εἰς τὸν φίλον του νὰ τοῦ εἶπῃ τίποτε ὁ Τζῶρτζε ἀπρὸς τὸν ἴδιον Γκάλντμα καὶ εἶχεν ἀναλάβει ἦδη τὸ σὴν ῥάθριον ὕψος ποὺ ἐχαρακτηρίζουν ἄνθρωπον, ὅστις ἦτο εὐχρηστικὸς ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν του. Διενεκτέρευον ὑπὸ τὰς σπῆνας, ποὺ εἶχαν στήσει εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνου, τὸ δὲ πρὸ ἀρνηθῆσαν ἐνωρίς καὶ ἐξεκίνησαν, μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπιστρέψωσαν εἰς τὸν πύργον διὰ τῆς συντομοτέρης ὁδοῦ, ὁ Γκάλντμα ὁμοῦ δὲν ἦτο ὥσπου καλὸς ὁδηγὸς ὡς ὁ Σίγκερτ καὶ

διὰ τοῦτο οἱ φίλοι μας παρεπληθίσθησαν ἄρεκα, μόνον δὲ εἰς τὰς 9 τὸ βράδι καὶ ὠρμησαν νὰ φθάσω, ἢ εἰς τὸν πύργον.

— Ντολορεσ, Ντολορεσ! ἐφώναζε τότε ὁ Γκάλντμα, ἐκπληκτικὸς ποὺ δὲν ἐβλεπε τὴν κόρην του νὰ τρέξῃ πρὸς συνάντησίν των. Ἄλλὰ οὐδέμια ἀπάντησις.

— Ρίτα! ἐφώναζε καὶ πάλιν ὁ Γκάλντμα, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπάντησιν καὶ λίγο ἀνήσυχος τότε ἀνέβηκε τὴν μαρμαρίνην σκάλαν τρέχον κατὰ μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα εὗρισκτο εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, τὸν ὁποῖον πρὸς μεγάλην τὸν ἐκατῆξεν εὐρέθην ἀδειανόν. Αὐτὸ εἶνε πολὺ περιεργόν, ἐπιθυμίας. πῆγαινε νὰ ἰδῆς, Φίλιπ, λείπει ἡ βίρακα τῆς ;

Ὁ Ἔρικτον ἔβλεπεν, ἐνφ' ἓνας ἀκατανόητος φόβος ἐκῆκεν ἔξωφθα τὴν καρδίαν του νὰ κτυπᾷ δυνατὰ, φόβος ὁ ὁποῖος ἤξευρε, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ «Βαλπούργη» ἔλειπε. Ἔπευσεν νὰ τὸ ἀναγεύσῃ εἰς τὸν Γκάλντμα ὅστις διὰ νὰ τὸν καθυποχάσῃ καὶ νὰ καθυποχάσῃ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος προσεπάθει νὰ δώσῃ κάποιαν ἐξηγήσιν εἰς τὸν νυκτερινὸν αὐτὸν περιπατον τῆς κόρης του, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ ἀνησυχία ὑπερίσχυεν.

— Ἐπῆγε περιπατῶν, πολὺ καλὰ, ἔμολογεῖτο, ἀλλὰ πῶς εἶνε τότε ἡ βίρα; — Καὶ μὴ τρομερὰ ὑποψία τὸν ἔκαμε νὰ ἀσθανθῆ ἓνα ῥίγος. Μήπως ἡ Δορβίτσα εἶνε κάμει τίποτε ;

— Ἡ Δορβίτσα! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος καὶ ἐγεινε διὰ μίτς πελιδνός. Τότε περὶ νὰ τρέξωμε εἰς τὸ σπήτι τῆς... — Πηγαίνω ἐγὼ! διέκρινεν ὁ Λώρμα, προσπαθὼν νὰ κρῖψῃ τὴν ἀνησυχίαν του χάριν τοῦ Φίλιππου.

— Ἐργουαι κ' ἐγὼ μὲζῃ σου, εἶπεν αὐτός, ἀλλὰ ὁ Γκάλντμα ἐκίνησε τὸ κεφάλι του ἀρηστικῶς.

— Ὅχι παιδί μου, τοὺς εἶπε. Τὸ σπήτι τῆς εἶνε πολὺ μακρῶν... — Ἡμποροῦσαμε νὰ ἐρωτήσωμε ἴσως καὶ τὸν Νταϊσογουρδὸν, ἐτόλμισε νὰ προτείνῃ ὁ Τζῶρτζε.

— Τὸν Νταϊσογουρδὸν! — καὶ ὁ Γκάλντμα τὸν ἐκύνταξε ἐρωτηματικῶς — πῶς οἷς ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα, κύριε Λώρμα ; — Μά... γιατί... Πῆς εὐὸ τὸ γιατί, Φίλ, ἀφοῦ τὸ ξεῖρεῖς...

— Ἴδου περὶ τίνας πρόκειται, εἶπεν ὁ Φίλιππος μετὰ μικρὸν διαταγόν. Ἡ Ντολορεσ δὲν ἠθέλησε ποτε νὰ οἷς εἰπεῖ τίποτε γιὰ νὰ μὴ θυμώσῃτε, ἀλλὰ τὸ ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν φίλον μου Τζῶρτζε : ὅτι ὁ Νταϊσογουρδὸν τὴν ἐξήγησεν εἰς γάμον καὶ, φυσικά, αὐτὴ τὸν εἰδίοξε. Τὴν ἐξήγησεν εἰς γάμον! ἀνέκραξεν ὁ Γκάλντμα καὶ ἀνεπίθεσε ὡς ἄν τὸν εἶχε δαγκάσει κάποιον φροκαρόνο φρεῖδι. Ἐξήγησεν εἰς γάμον τὴν κόρη μου! Μὰ τὴν Βιλλίλλα, θὰ εἶνε τρελλός! Πηγαίνω νὰ τὸν εἶρω ἀμέσως. Ποίος ἐρχεται μαζί μου ;

— Ὅλοι ἐξεφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν τότε νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ὅλοι ἐκτός ἓνος, καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ Τζῶρτζε Λώρμα, ὅστις εἶχε γίνε ἄφαντος. — Πῶς, ποῦ ἐπῆγε; ἤρωτησεν ὁ Ἔρικτον. — Πρὸ ὀλίγου τὸν εἶδα ν' ἀπομακρυνέται, ἀλλὰ δὲν εἶπε λέξιν, ἀπάντησεν ὁ Μαζαρέν, — Πηγαίνωμεν, ὁπωσδήποτε, ἐπρότεινε ὁ Φίλιππος, μετ' ἐνδοκίτητα καταφανή.

Ἐν τῇ μεταξύ ὁ φίλος μας Τζῶρτζε Λώρμα, λογικώτερα ὄλων σκεπτόμενος, εἶχε ἀποφασίσει νὰ μεταβῆ περὶ εἰς τὸ σπήτι τοῦ Νταϊσογουρδὸν καὶ ἐκεῖ προσποιούμενος τὸν φίλον, νὰ προσπαθῆ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Καθ' ὁδόν ὁμοῦ εἶδε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος του ἓνα ἀμαξία, τὸ ὁποῖον διηρμυνοῦτο ἀπὸ μίαν νέαν, τῆς ὁποίας τὰ μαύρα μαλλιά ἐκυνάτιζαν εἰς τὸν ἄερα καὶ ἐκ τῶν χειρονομιῶν ποὺ ἔκαμιν ἐφαινοῦτο πολὺ βιαστικὴ. Ἐκύνταξε προσεκτικώτερα καὶ κατάληκτος τότε ἀνεγνώρισε τὴν Ρίταν, ἦτις τὸν εἶχε διακρίνει καὶ αὐτὴ καὶ τοῦ ἔκαμιν νεύματα. Ὁ Τζῶρτζε δὲν ἔχουεν οὐτε στιγμήν καὶ ἠχοῖον νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς, ὀλίγα δευτερόλεπτα δὲ βρωδύτερον ἦσαν ὁ εἰς πλησίον τὸ ἄλλον.

— Ἀνέβητε γρήγορα κοντά μου, κύριε Λώρμα! τοῦ ἐφώναξεν αὐτῇ. Πρέπει νὰ φθάσωμε τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸν Νταϊσογουρδόν... Ἄ! τὸν ἔλεσιν!

— Τί σημαίνειν δ' αὐτὰ Ρίτα; τὴν ἠρώτησεν ὁ Τζῶρτζε, ὅστις εἶχε πηδῆσει ἦδη πρὸς τὸ πλεονόν τῆς. Ποῦ εἶνε ἡ Ντολορεσ; Γιατί ἐλείπετε καὶ ἀπὸ δύο ἀπὸ τὸ σπήτι ; Ἡ Ρίτα ἐκύνταξε τὸ ἀλογικὰ μετ' ἐνδοκίτητα καὶ ἐνφ' ἐρευνῶν μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα, διηγείτο εἰς τὸν Λώρμα τὰ διὰ τρέξαντα :

Ἰδου καὶ δεκαετίδος μία φορά ἡ «Σφαίρα», ὅχι βέβαια ἀπλωσ τήν ποικιλία. Άλλος τρῶπος ἑξοικονομήσεως τῶν «Ἰδιαιτέρων» δὲν ὑπῆρχε, καὶ γὰρ νὰ μὴ πῶνουν πολὺν χρόνον εἰς βάρος τῆς ἄλλης ὅλης τῶν περιοδικῶν, ἀπεφασίσθη νὰ ἐκδοθῆ τὸ εἰδικὸν ἐξοφλιστικὸν παρῶρημα. Καὶ πάλι μὲν καὶ μετὰ βίας ἐχώρησαν σχεδὸν δια τὰ «Ἰδιαιτέρα» ποὺ εἶχαν ληφθῆ μέχρι τῆς προσωπῆς Τρίτης, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τόνωσιν τὴν μεγάλην θυσίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη ἡ Ἱδιοκτησία, γὰρ τὸ παρῶρημα αὐτό. Τὸ ἕξοδος εἶνε ἐρασιεὶον, μὲ τὴν σημερινὴ ἀκρίβεια. Ἔγινε μόνον χάριν τῶν πολεμιστῶν, γὰρ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνταλλαχὴ εἶνε τὸ μόνον ἀνακουφιστικὸν σημεῖον εἰς τραχείας ζῆσιν περὶ αὐτῶν. Καὶ ἂν ἡ «Σφαίρα» δὲν ἐφεύθη τόσον ἐξόδον, φανταζομαι ὅτι οὕτε οὐδ' ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια δὲν φροδοῦν τοῦ κόπου νὰ τοὺς γράφουν ἀπὸ καρδίᾳ εἰς «καρὸν δύο παρήγορα τυφρῶνά λόγια.

Ὁπωσδήποτε, τὴ στιγμήν ποὺ ἄλλα ἐβρομῆθαι φέγγια χειροτεροῖων διορχῶν τὴν ὕλην των καὶ τῆς εἰκόνης των καὶ τὸ χροῖτόν, μ' ὅλες τῆς ἀπενοσημένως προσπαθείε των γιὰ νὰ κρατηθοῖν σὲ μὴ βιάσιμη κυκλοφορία, ἡ ἐκδοσις τῆς «Σφαίρας» μετὰ παράτρησιν θὰ δόσῃ μὴ ἀκόμη ἐυχαρίαν στοὺς ἀναγνώστας τῆς νὰ ἐκτιμῶσιν τὴν κυκλοφορικὴν τῆς εὐρωστίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ φαινόμενον διὰ τὰ χρονικά τῶν ἐλληνικῶν περιοδικῶν... Ἄλλὰ, — ἦγον τέλεια καὶ παύλα ἐπ' αὐτοῦ, γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μου δὲν τοὺς ἔχω συνηθίσει μετ' ἐπιταυτολογίας.

Τὴ δουλειά μας τώρα.

* * * Ἐρχοῦν : Κ. Μανωλεσάκη, «Ἄγνα καὶ ἀπάρθεν» (δὲν ἀντιγράφει, διασκευάζει ἐν γὰρδὸν μου καμὶά φορά καὶ δὲ σὺ ὅτι ὑπόγειος βέβαια διαφορά), Τούλας Καρμυπέλα, «Ἱμνασίον Γαρβερούλας», Β. Κόστογλου «Ἐλα», Δομνίκης Ζαδὲ «Στὸν ἴσοιο τῆς χαρῆς» (τὰ σχόλια ποὺ φορεθῆ ἀπερᾶσσιν ἀκρίβως τὴν περιχοπὴν, λέτε νὰ μὴν ξέρω τί κάνω), Ν. Μανιώτη «Τὸ κρῖμα μου» καὶ Κ. Μάδη «Φωτῆς ποὺ ὀρνύων.»

Τέτοιον τύπου δὲν θέλω, κ.Προτήρητ' ἀφοῦ γράφετε ἔξωφθα σαφῶς ἄλλοι ἐδίως εὐθυμογραφητῶν, Ἐπιλοῦσαστε τὴν προχοπτιάν, κ. Γ. Τουφ., ἀλλὰ δὲν ἀγγίτετε ἀκόμα. Κουράγιον. — Τὰ δύο πρῶτα τετράστιχα πολὺ καλὰ, κ. Γ. Σολομῆ, τὰ πῶ κατὰ ἀποτυχημένα. Θὰ τὸ ἐμπιστεύω αὐτοῦ ποὺ κατὰ γέλλετε. — Ἐκεῖνο ποὺ λέγετε ἐμπνευσὶς τῶχτες κ. Γ. Σταμούλη, οἷς λείπει ἡ τέχνη, ἡ ἐξέσκησις, αὐτὴ ἀποκταται. — Δὲν ἐγρίνονταί ὅσα μου ἔσελιναι οἱ κ. Ν. Ἐλαχνοκόιδ, Κ. Κυριακόκ, Κ. Γερακ., Τοσγιώτ, Τάσος Κ. Σωτηρ., Ν. Τζιφῶρ, Γ. Κωστ' Ὁ., Α. Δορβίτης, Γ. Ραγόν., Μ. Λάσκαρ., Φ. Πινρομ, γιὰ ἄλλα εἶνε μεγάλια, ἀλλὰ ἔχουν λήθη κ' ἀλλὰ δὲν προσερμῶζονται σὲ κοσοε τῆς «Σφαίρας». — Αὐτῇ ἡ μετάφρασις τοῦ Provins ἀπὸ τὸ Regiment, μεροδῶσε νὰ εἶνε σνιοιωματέση, κ. Σ. Μάνο, ὁπωσδήποτε τὴν κρῖτῶν τοῦ Brignat ἀφοῦ εἶνε τόσο μεγάλη ὁχι. — Εὐχαριστῶς, δις Κούλα χαλιούλια, μὴ γιὰτί ; — Διὰ τὸν δυσανάγνωστον κύριον ποὺ μ' ἐρωτᾶ κατὰ γιὰ τὴν «Parisiana» ναί, μετὰ τὴν δευτέραν τῶν ὑπογραφῶν ποὺ ἀναφέρει.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1921

«Marin», «Περιπλανώμενον πουλί», «Ἀπάχην τοῦ Ντερεμπέν», «Συμπαθὴς καρδιά», «Βασιλεὺς τῆς κομφοῖτης», «Βασινισμένος βίος», «Λαρισσαὶνὸν σκόνι», «Νυκτοποπὴ Βόλου», «Ἀτρόμητος πολυβόλη ἦς», «Ἠλιοκαμένος φαντός», «Ψυρωτάκι», «Σ. Σ.», «Σεντευμένο Ἄηδων», «Κ. Ι. Χ.», «Σαθερὰ σάλλιγ», «Sommoil du Coeur», «Παρισσιανὸν γεροντάκι», «Οὐδᾶνιον τῶζον», «Γαλλεῖα», «Νύμφην Παγασσητικῶν», «Μαρμαρίνη νεότης», «Στολιδὶ τῶν ἄσημων», «Μαραμένο ῥόδον», «Σκλαβονέμια νεότης», «Κρυσθὴ ἀγάπη», «Θύμα τῶν σκέρτσων», «Ἄγνὸ φεγγάρι», «Εὐρώπης», «Εὐρημίτης τῶν τεμπού», «Ἀσφυσιολόγος», «Μενεξεδένιος Ἰσπότης», «Μικρὰ μοδιστρούλα», «Ἐξωφρενιασμένο σσπεράκι», «Παρισσιανὸν ναυτάκι», «Ζῶσα νεκρά».

ΤΟ ΠΟΙΤ ΠΕΙΤΑΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»,

(ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΑΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΘΥΡΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟ 1921 ΔΡΑΧ.) * * * Ἐνοικίασαν γραμματοθυρίας : «Πευκολῶρης» θυρίας 106. «Θύμα τῶν σκέρτσων» θυρίας 07. «Μενεξεδένιος Ἰσπότης» θυρίας 108.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

— «Αἰτικὴ Ἄδρα» Πειραιᾷ, γιατί δὲν ἀπαντᾷς. Ἰλθῶρος Οὐράνης.

— «Α... Μ... Ἄγιον». Ἄγενειαν ἐδεξάτε. Εὐχαριστῶ. Μ... Ἐάν θέλετε γράψατε Μ. Α.

— Νέος εἰκοσαετής σοφῶν χαρακτήρος ἀλληγογραφεὶ μετὰ ἐναρετῶν δεσποινίδων. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε «Μαύρη φαντασία» p. r. Κέρκυρα.

— Κοκκῖνο Γάντι συμμαχοῦμεν ; Μαῖρην Βασιλειάδου c.p. ἔλαβον. Εὐχαριστῶ. «Ἰππεὺς Θανάτου».

— Τὴ Δι Διὰν Καρεν. Μὲ ῥόδα καὶ τριαντάφυλλα ἀγὰν σάν τὴν ψυχὴ σου. Μὲ γιούλια καὶ γαρίφαλα αἶνιόν τὴν ἑορτὴ σου. Ἀνθ σου στέλλω δροσερὰ καὶ λουλούδια νεγκίσους εὐχόμενη πῖν ποθητῶν καὶ ὅτι ποθεῖ ἡ ψυχὴ σου. Α. Κ.

— Ἀναλλάσσω c.p. μετὰ διδας ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος μετὰ σκόπον μόνον καὶ μόνον τὴν πατριωτικὴν. Γράψατε «Βασιλεῖα τῆς κομφοῖτης» Consolato Greco. Venezia Italia.

— Ἀναλλάσσω ἐπιστολάς μετὰ μορφόμενων δίδων 18—25 ἐτῶν Θράκης. Σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε «Συμπαθὴν Ἄριον». Ἐκτακτον Στρατοδικεῖον 40 Ἐκκλησιῶν.

— Συμμορίας «Κοκκῖνον Γαντίον» Λάρισσα. Ἄναγραπτα καταστατικὸν σας καὶ ἰδῶντες ἱερότατον σκοπὸν σας, τιθεῖσθα ἀπαντὰ τὴν μέλη τῆς συμμορίας τῆς «Μαύρης χερσὸς τῆς διαταγῆς σας. Συμμορία «Μαύρης χερσὸς», Λάρισσα.

— Ὅχι ἐκείνην ποὺ μετ' οὐδέ. Γλυκεῖα μ' ἀγάπην, σὲ εἶδα γδῆς σ' ὄνειρόν μου πῶς σὲ εἶχα σὲ πλεροῦμόν μου, γερνοσοὺς τὸ καστανὸ κεφαλάκι σου μετὰ τὰ πηλομενῶνα στήθη μου καὶ μολῆτες τρυφερὰ τοὺς πόνοους τῆς καρδίας σου. Ἐξύπνησα καὶ βρισκο ἔρημο τ' ἀντίσκηνοῦ μου, γυρεῖσα τὴν ἀγάπην μου μὲ δὲν τὴν βρίζω. Ἀχ! πότε, Πίτσι μου, γλυκεῖα θὰ εἶδ' ἐκείνη ἡ ὥρα νὰ βρεθῶ σὶν ἀγαλῖα σου ποὺ μὴ χωρίζεται τάχα τσὴ θάλασσα πλατεῖα. Μὲ χέλια φιλιὰ. Κωνσταντῖνος Σφαρῆλας, λογίης.

— Κορίτσια ποὺ προγγέγια γιὰ νὰ διαβίστε «Σφαίρα». Σίς στέλλω τὸν χαριετισμοὺς καὶ ἔνα...καλημέρα. «Υπερήφανος Ἰσπότης».

— Duo dn Berry. Ἐσοκέπεν νὰ γίνω μέλος συμμορίας σίς : ἔχετε λάθος ἀποκαλύπτων «Χλωπὴν Σελήνην» ὡς ἔδραν. Σίς τὸ ἀποδεκτικῶς ἀναθελήσθητε. «Δίκαιος Κριτής».

— Π. Δέχομαι γράφατε Ἄνι «Μείρισμα».

— Κατανοῦλα φεύγω μικρὸν σὶν ἑνεறிεθὶ πάντα θὰ ἐλατρευθῶ. Marin Χίος (λατινῶν).

— Note Firls' which one from you all, wishing to correspond with me in English ? Dick Kyris. p. r' Athens.

— Συμμορίας Κοκκῖνον Γαντίον Λάρισσα. Ἡ Συμμορία Λαρισσαὶνὸς Σκόνης τιθετα εἰς τὰς διαταγῆς σας. «Λαρισσαὶνὸν Σκόνη» p. r. Λάρισσα.

— Νέος 30 ἐτῶν εὐρισκόμενος εἰς «Αμερικῆν» αἰτεῖ ἀλληγογραφεῖ μετὰ διδας 22—25 ἐτῶν οὐδὲ πολὺ ἀνεπτυγμένος. Προτιμῶνται Κεφαλήνισ, Κερκύρας, Ζακύνθου, Ἄθηνων. Εἶναι μὴ εὐκαρία γιαντὴν ποὺ θέλει νὰ μάθῃ τί γίνεται ἔστω τὸν τόπον τῶν Δολοῦρων. Δίως. «S. M. » 21 East 27 street New York America.

— Ε. Ἡμερολόγιον ἔλαβον, στείλε μου φωτογραφίαν σου. «Ταίχος», Φλώρινα.

— Μαῦρον Θάλασσαν. Δέξασθε ἀναλλαγὴν τοῦ καταδαμῶσαντος σὲ ; Βασιλεῖς Μαύρης Θαλάσσης» θαρ. «Ἀρέρωφ. Κῶν)πολι». Ἡ δεσποινίσα Ματίαν Ρίγον ἀριστέυσσαν κατὰ τὰς ἐπὶ πτωγῶ ἔξετάσεις τῆς, συγχάρω ἐγαυδῖος. Βάσω Μ.

— Τὴν δεσποινίδα Ζωὴν Μπουκασιεῖ συγχάρω ἐγαυδῖος λαβοῖσαν τὸ πτυχίον

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μπερούση

Ἴεν Σμύρν' κι τὰ λ'πά.
Περδίκω μ' π'λί μ'
Τι τοῦ διαούλου ἔ-
παθις, οὐρὴ κ' φαηδόνα
κι δὲν ἰνουτίζισι μιτὰ
τ'ς διούσης προουχῆς
κι ἀσκραδαμυχτίας τούν
παρὰ ποδα πάσα μί-
νιας μ' ἱπιστουλῆς ἱπι-
κλήσιουν κι ἀντεγκλή-
σιούν μ' ὄπους μ' γρά-
φ'τ'ς ἀνελλ' πῶς κίπρου-
σηκόντους πiri τ'ς ὑφ'

ἡμᾶς ὑγείας κι ἰφρυχίας, τοῦθ' ὄπιρ κι μεῖς
ἀπαξάπαντις μιτὰ τ' φέσι μ' κι τὰ γαλόνια μ'
χαίρουμιν ἄκρας ὑγείας κι μέσης κουραμάνας,
ἦγουν ντεφλικουμα. Μαναχὰ τὰ ἐρ'μα τὰ τσαρ-
χάκια μ' εἰνε ψίχα ἀνήμπουρα ἔνεκα τ'ς πουλ-
λοι δρόμ' ἀναμιτᾶξ' Σμύρν' κι Κουρδιλλιό,
τθόπιρ πιζουπουρία κι τούν γουνέουν πρὸς
ἀνακάληψ' σκουρδὸπιστης ἰφτραφουῶς κι οὗς
ἱμπερ'κ'. Δὲν εἶνε ὄμως τίλοπις, σ'νάχ' ἔχ'νι
κι μ' ἕνα μπάλουμα θάν τ'ς πιράσ'.

Τοῦ ὄμου, οὐρὴ ζουφίουν κουντουπιθά-
ρον κι ἀπαισιουν, πῶς κι δὲ στρών'ς τὰ
νῶτα σ' κατὰ ἧς νὰ κάητς νὰ μ' γράφ'η μα-
κρουσκιλῶς κι ἱχιμύθους, ὄπους μὲ βαστάηξ
ἰνήμιρον κι μὲ διαφουτῆς φαεινῶς πiri τ'ς
καταστάσιους ἰν τοῦ χοργιό κι πῶς τὰ καλο-
πουρέβ'ς τόρα μιτὰ καλαμπόκια κι τὰ κα-
στουρέβ'ς, ἀπ' ῥίχισι μιτὰ μούτρα στὰ
μπουστάνια κι δὲ λιῆς νὰ ματασκουθῆς ἔ-
κειθε οὐλου τοῦ θέρους, οὐρὴ ἀδηφάγουν
ζουτανῶ; Δὲν ξέρ'ς, οὐρὴ τοιλιβῆ, πόσου
ἀνη'χῶ πiri τ'ς προουφιλοῦς μ' ὑγείας σ'
μὴν τυχ' κι κακουσουμοχιάης, κι πᾶς σάν τοῦ
σκ'λί σ' ἀμπέλια, δίχους νὰν εἶμι αὐτοῦ νὰ
σ' τροβῆξου τουλάισιουν κάναν δικάρ'κου
λόγου σ'ν κεδεῖα σ'.

Κι' ἔξ' ἄλλ', οὐρὴ βαθρακὸ ἀνιστόρητον κι'
ἀψ'χουλόητον, ἰδῶ ποδεῖμασι σ' μαύρη τ'ν
ξεν'τεῖα δὲ νοιῶθ'ς ντιπ κατὰ ντιπ μιτὰ πόης
λαχτάρως κι συγκουνησιους καρτιράμι μαν-
τάτα ἀπ' τ'ς θ'κούς μας κι φόντες ἀνοίγ'μι
τοῦ γρ'μματάκι τ'ς ἱγχοριού λιεγάμεν'ς
κλουτσουχτάει ἡ καρδοῦλα μας ὡσπιρ μπλάφ'
ὄντες τοῦ δέρν' κι τοῦ βουρλίξ' τοῦ καταμε-
σήμιρον ἡ ἀλογόμ'γα π' δὲν τ'ν πιάν' μάειτι
γαλαζόπιτρα μᾶειτιδιάουλος τούνπαπλάκητ'ς.

Γιὰ ταῦτου κι' ἔλῶου σ' κι' ἔλῶου σας, οὐ-
ρὴς μιμίζελις κι δεσποινίθρις Ἀθηνῶν, πiri-
χῶρον κι πάης ἱλληνικῆς ξεροκαμπίας, νὰ
γράφ'ι ἀνινδότηους σ' ὄλα τὰ πιδια τ' Με-
τώπ' γιατί μαθῆς αὐτίν' τ'ν παρηγόρια ἔχ'νι
κι' αὐτίνα τὰ κακότ'χα.

Ἀειντι μπρὸς οὐρὴς μαρραλινς
κι δὲ θὰ μείν'τε παραπουμεμένις.
Ταῦτα κι μένου κι σᾶς φ'λῶ ἀπαξάπαντις
Μήτρους Κουρ'νογάλους

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ

Ἀναιδεσιμώτατον μῦτερ μου
Πολάκις ἐβδομάδε ἔχο νὰ σὺ σκρούσο, κε-
νῶς γράφω, ἔνεκα ὀλοῦ παραεθέρηζα ὡς τὸ
βολταγμένω. Μι φοβίσιος, κὲ δαῖν ἐβούληαξ
τήποιες εἶτε κὲ ἐθέρηζα, καθότη μώνον εἰς
τὰ χοράφηνα θερήζουν, ἐδὸ εἰς τὸ γράν πο-
λυτία, παραθερηζουν οἱ πλούσιοι, διλαδῆς
ὑπαγεύουσην εἰς τὸ ἔξωχῆς κὲ κανουννε λο-
τρά κὲ μπάνηνα καθθε μέρα ἡ ἀθεόφοβοί
κὲ νοῦκου φοβίντε νὰ μὲ μπουντιάσουνε κὲ
πάρουνοι περυπλεγμονῆα. Ἐγὼ εἰς τὸ βολη-
αγμένω ἔκκανα μπάνηνο μόνω
δὴ βολαί τὴν βδομάδα κὲ
αὐτῶ πολλί τους ἴτανε, κα-
θότη δὲν τῶχο σκοπὸ νὰ
μοῦ φύγι οὐλο τὸ ξῦγκι ἀπὸ
ἀπάνε μου κὲ νὰ ἀδινατῶ.
Καλλὰ εἶμε τετραπάχου σά
φόνια ὄπος μου λέη ὁ σὺ-
ζηξ μου, κὲ δαῖν ἔχο ἀνάγκη
καννένα, φιοῦ μου νὰ μὴν
ἀβασκαδῶ. Φιοῦ σου κὲ
σαῖνα μήταιρ μου, νὰ μὴν
ἀβασκαθῆς κὲ μεδὲν ἔταιρον

ἡ κερῖα δηχάτωρ σας
κ. **μανδάμ Γαρμφουλά**

Ἀμνησία

—Καὶ γιὰ φανιάσου! δὲν θυμοῦμαι ἂν ἡ
ἡρωῖς πεθαίνει στήν ἀρχή ἢ στὸ τέλος τοῦ
δράματος.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἔνα πανακριβῆς
ζωή, ποῦ ἀφικόμεθα
ἠγαπητοί,
τὸ ὄποιον
ἀβίωτον βίον.
Ἄλλοτε ἐδέναμεν
τοὺς σκύλλους
μετὰ τῶν λουκανίκων
καὶ νῦν σελεμίζομεν
τοὺς κέρσιους
πρὸς φέρασι
καφετζίκων,
καὶ ἂν εἰλήξῃ
περὶ κερῖσια
καὶ ἄλλα φροῦτα
βλασφήμῶν τα
καὶ τούτα.

Μῆπω καλοσχαίριδας καρπούς τῆς ἐποχῆς
ἔνεκα τῆς ἀκριβοῦς ἀπτῶν τιμῆς,
ἠναγκάσθημεν πρὸς οἰκονομίαν τοῦκωμφοδεμάτου
προβᾶναι εἰς ἀγόρασι οσηπτότων βερυκόκων
γλυκοπερωνοκόκων
καὶ φαγῶν τᾶπτα συνελήφθην ὑπὸ κοιμημάτου
τουθ' ὄπερ τῷ ἔλαβεν ὁ διάβολος τὸν μβαμ-
τὸ ὄποιον [β] του
ἄνεπ ρητινολάδου καθορισμὸς τῶν στομοχίω.

Ὁ Ἀγαθάγγελος

Ἰδανισμοί

Δὲν ἀγαπῶ ἐγὼ κυράδες,
τρελλαῖνομι σάν βλέπω δουλικά,
δὲ μὲ θαμπῶνουν οἱ πολλοὶ παράδες,
μποῶ νὰ ζήσω μὲ ἰδανικά.

Ἀθῆναι Γιάννης Σταύρου

Πολλὰ κουτὰ

καὶ λίγα ἔξυπνα

Ἐδουσιδότης διαρρηκτικῆς

—Μὰ γιατί δὲν θέλεις νὰ μαρτυρήσης τοὺς
συνεπῶς σου;
—Τὸ ἐπαγγελματικὸ μυστικὸ, κύριε Πρόεδρε.

Παιδικὴ εὐλιχρῖνια

—Ποῖα εἶνε ἡ καλλιτέρα ὥρα γιὰ νὰ κό-
βουμε τὰ σταφυλία;
—Ἄμα λείπει ὁ περιβολάρης.

Ἀπροσεξία

—Ἐγὼ τὴν ἔχασα τὴν τιμὴ μου σ' ἕνα αὐ-
τοχίητο.
—Καὶ δὲν κύταξες τὸν ἀριθμὸ τοῦ γιὰ νὰ
τὴν ξανάβρης;

Ὀνειρον κοκίας

—Ἄν ἦσουν πλουσία τί θάκανες;
—Θάδινα στὸν εἰντὸ μου τὴν πολυτέλεια
νὰ μὴν ἔχω ἐρωμένον.

Διάψευσις

—Λέτς ὅτι τὸ πρῶτο βῆμα εἶνε ποῦ κοστί-
ζει σὲ μιὰ γυναίκα.
—Δὲ βαρυνῶσαι! Ἐγὼ πῆρα τὰ πιὸ πολλὰ
τὴν πρώτη φορᾶ...

Ἐξ ἀγχιστείας

—Δὲν ἦξερα πῶς εἰσθῆ συγγενεῖς μὲ τὸ
Σπύρο.
—Ναί, ἡ γυναίκα τοῦ μῖς ἀπατοῦσε καὶ
τοὺς δύο.

Γυναικεῖος ἐγωισμὸς

—Μοῦ εἶπε χθὲς πῶς εἶμαι ἡ ὠραιότερη
γυναίκα ποῦ εἶχε ἰδῆ ὡς τόρα.
Ναί, μὰ ἐμένα μὲ εἶδε σήμερα μόλις γιὰ
πρῶτη φορᾶ.

Τὸ προτιμότερον

—Ποῖα εἶνε ἡ ποῖὸ δμορφη φάρσα ποῦ
μπορεῖ νὰ παῖξῃ κανεῖς σὲ μιὰ θεθερά;
—Νὰ μὴν πάρῃ τὴν κορὴ τῆς.

Ἀπορία

—Τίνος εἶνε αὐτὸ ἔργον;
—Τοῦ Διοχόλου.
—Καὶ γιατί δὲν τὸν ἀνακαλοῦν ἐπὶ σκηπῆς;

Δεπτομέρεια

—Κυρία, ἡ ποδιὰ τοῦ μπεμπῆ ἔπρεσ κάτω
ἀπ' τὸ παράθυρο.
—Ἐ, πῆγαινε νὰ τὴν πάρῃς.
—Μὰ ξέρετε; ἦταν κι' ὁ μπεμπῆς μὲς στήν
ποδιά.

Τοῦ Βλάμπη τὰ καμώματα

ΕΝΟΙΚΙΟΣΤΑΣΙΟ

Ἄντες πρωτο-
γνωριστήκαμε, ρὲ
Μανιὸ ἀνήλεη καὶ
τριπεριγράφη,
καὶ μοῦ μπάνισες
καὶ σοῦ γουσιά-
ρισα, ξεγηθήκαμε
νὰ μοῦ νοικιάσῃς
ἕνα δεμάτιο στήν
καρδιάσου—τᾶλλα
παρταμένα ἦτανε
πιασμένα, κακοῦρ-
γα!—κι' ἄμα σοῦ
κάηη ὁ γούστος
καὶ μὲ βαρεθῆς,
παίρνω ποδι-ἔτσι;
Ἄντες ἦρθε τὸ
νοικιοστάσιο—νὰ-
γιάσουνε τὰ κοκα-
λάκια τοῦ κεινοῦ
ποῦ τῶκανε καὶ
κάλους γιὰ πάτη-
μα ποτὲς νὰ μὴν
ποχτήσῃ! Ἄντες
τὸ νοικιοστάσιο λοιπὸ ποῦ λές, ρὲ εὐάσρη
καὶ μετ' ἐπίπλων, κι' ἔτσι καὶ νᾶθελες δὲ
μπόραγες νὰ μὲ διώξῃς. Μιὰ καὶ σοῦ πλέ-
ρωνα τὸ νοῖκι τακτικά καὶ μὲ τὸ παραπάνω
σὲ φιλιὰ καὶ σφιῆε με, ἔξωσι γιόκ. Κι' οὔτε
καὶ γὰ τὸ κούναγα πᾶσο ἀπὸ κεὶ χάμω, γιατί
μὲ τὴ σημερινὴ ἀκρίβεια ποῦ νὰ βροῖξῃ ἄλλη
γκομενῖδα συφερτικὴ κι' ἀνεπ ἀξιώσεως, ρὲ
δραμὴ ξεπεσεμῖνη—νομιζῶ;

ἔτσι, τρία χρονᾶκια τόρα, περάσαμε πριξ-
φιξ καὶ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Καὶ τόρα ἐξ-
χουνται οἱ τρικέρηδες καὶ σοῦ λένε πῶς θέ-
λουνε νὰ καταρῆσῃσιν τὸ νοικιοστάσιο. Για-
τί, ρὲ φραμασσόνο, τί σᾶς φταίει ὁ κοσμά-
κης νὰν τοτε τοιτορῆξῃτε σάν τοιποῦρα στὴ
σκάρα; Ὁ ἔκαστος ἔχει τὴ φαμίλια τοῦ μέσα
σὰ μιὰ τρύπα καὶ πλερώνει γιὰ δαυτὴ τὸ μεσοῦ
τοῦ μεροκάματο. Κι' ὁ νοικοκύρης καθθεταί
τόνα ποδι ἀπάνω σ' ἄλλο καὶ τρῶει ἀπ' τὰ
ἔσοιμα, ὁ ἀλειτοῦρηγῆς. Ἄν περιπτώσεις
καὶ τοῦ ζητήξῃ ἀξέση, τί θὰν τοῦ μείνη τοῦ
φουκαρᾶ νὰ φάη καὶ τί θὰν ντυθῇ καὶ τί νὰ
ποδεθῇ; Κι' ἄμα δὲν ἔχει νὰ πλερώσῃ καὶ
τοῦ κᾶνη ἔξηση κι' ἀπόξηση ποῦ θὰ πᾶη, ρὲ
ἀυγολέιμονοι, νὰ κοιμηθῇ καὶ ποῦ τὴν κε-
φαλὴ νὰ κλίνας; Στὸ ξενοδοχεῖο τῶν Τριῶν
Ἀστέρω, γιὰ τῆς Ἀργυρῆς Σελήνης; Τί νὰ
λέη τὸ μυαλάκι σας! Σάμπως δὲ μοῦ τὰ κου-
βεντιάζετε δμορφα κι' ἀντρίκια ὄπως μ' ἀρέ-
ζουνε. Γιὰ νὰ ξέρετς ὄμως, μὴν κάνετε πῶς
μοῦ σιγκῆτε τὸ νοικιοστάσιο γιατί κλωτσῶ
καὶ θάχομε παρατρόγοδα—μὰ τὸ ναί, σας λέω.

Ο ΒΛΑΜΗΣ

Τὰ ἐπεισόδια τοῦ Γιακουμῆ

Ο ΓΚΙΝΙΟΣΟΣ

Ἄφου τα, γεννήθηκα μέσα στοὺς μεπλάδες
κι' εἶνε ὄλη μου ἡ ζωὴ εὐφλες καὶ σταβᾶδες
κι' εἶμαι ἔτσι ἀτυχος ποῦ καὶ σάν πεθανά
μέσα καὶ στὸ λάκο μου γρουσουζιῆς θὰ κάνω.
Τὰ προχιῆς ὁ λοχαγὸς, ποῦ συμπάθεια τόχο,
εἶπε καὶ μὲ διώρισαν μάγερω στὸ λόχο.
Ἦταν θεῖο σο-ιαρῆ, θεῖο ποῦ μποροῦσε,
σάν Ρωμηὸς ποῦσαι κ' ἐσὺ, κάτι νὰ βοουτοῦσε.
Μὰ ἡ ἀτυχία μου μ' ἔφερε νὰ σκάσω
καὶ τὸ μέλι ξύνισε πριν τὸ δοκιμάσω.
Ὅταν μὲ προτῶβαλαν μέσα στήν κουζίνα
μιὰ βροσὴ μοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς κάνω χῆνα.
Ἄφου τα, ζητάγαν νὰ μὲ δοκιμάσουνε
καὶ ἐγὼ τοὺς ἔκανα νὰ καλοπᾶσουνε.
Ἐβλα τὸν τέντζερη, ἔκοπα καρῶτε,
ἔβλα καὶ τὸ νερὸ κι' ἔβρασ' ἀπὸ πρῶτα
καὶ σὲ λίγο ἔβρασε μέσα καὶ τὴ σούπα
καὶ τοῦ ἐπιλοχία μου μὲ καμάρη τοῦπα
πρῶτος τὴ χηνόσουπα νὰν τὴ δοκιμάσῃ
κι' ἂν τὴν εὐρη νοστιμὴ νὰ μὲ προβιάσῃ.
Τρέχει ὁ ἐπιλοχίας μου, παίρνει ἕνα κουτάλι
καὶ στὸ τέντζερη ἔρχεται μὲ δρομὴ μεγάλη,
βγάζει τὸ καπάκι του, ψάχνει γιὰ τὴ χῆνα,
ποῦ ἡ χῆνα... χάθηε μεσ' ἀπ' τὴ κουζίνα.
Συφορᾶ! ἂπ'τὴ φοῦρία μου τέχνη νὰ ἐκιδεξῆ
ἔχεσασ τὴ χῆνα τοὺς μέσα νὰν τὴ ρεῖξῃ!
Ἐφρασε μονάχο αὐτό; Ὅλοι τοὺς θυμῶνους
πιάνουν τὸ κοντόξυλο καὶ μὲ μαγαλαρώνουνε.
Κι' ἔφαγα, Κατίνα μου, ξύλο τῆς χρονιάς μου,
καὶ μετὶς κλωτσῶς μασοῶζ κάναν τῆς κοιλιάς μου.

Ο ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ